

Nguyễn Ngọc Tư

Ông ngoại

Sáng nay, con em họ Dung khoe:

- Em vừa đi phỏng vấn, má em nói một tháng nữa sẽ bại

Chiều, cậu mợ ghé nhà, mếu máo . Ông ngoại cương quyết không đi . Ông bảo: "Ba sống ở đây một mình mà vui, sang bên đó, xứ lạ xa người.....các con lớn rồi,f chọn đường thì cứ đi..."

Mợ khóc lu loa.

- Thà ba mắng chửi, chứ nói vậy, tụi em đau lòng.

Mẹ Dung an ủi:

- Thôi, có dịp thì ứ đi, ở bên này chị thu xếp cho mấy cháu sang sống với Ba.

Dung như ở trên trời rơi xuống. Mẹ bảo nó:

- con là con gái lớn, biết nấy cơm, chăm sóc ngoại.

Dung gân cổ cãi:

- Thì con Huệ cũng biết nấu cơm vậy.

Mẹ nghiêm mặt:

- Thế hồi mày lên bốn, mẹ đi vắng gần tròn năm, ai nuôi mày, ai kéo võng cho mày suốt đêm, ai dạy cho mày "Bần tất cộng lạc, phú tất cộng ưu" là sao. Mày có thương ông không hả?

Dung cúi đầu. Ừ, thương thì có thương, mà có phải xa cách gì cho cam, ngày nào Dung cũng sang nhà chở em họ đi học, gặp ngoại thì chào hỏi, đôi khi ông ngoại lì xì ít tiền, dẫn tụi nó qua cậu hát Karaoke, xem phim, ông ngoại với nó cũng thân thuộc vậy. Nhưng suy đi nghĩ lại, sang sống với ông lai là

chuyện khác. Lũ em hòa đến:

- Lần này chị chết chắc.

Con em họ dụ khi

- Thôi thì cho chị dàn Karaoke của em luôn.

Sang bên ấy được hai hôm, Dung chạy về mẹ, than thở lứt sứt: "Ở với ông ngoại buồn muốn chết, đi học về, mở Karaoke lại sợ ồn, nói chưa được mấy câu thì hết chuyện. Chẳng lẽ con lại nói chuyện tình yêu với ông ngoại à?

Bọn bạn không dám lại nhà chơi. Ông khó lắm. Con mở nhạc cũng ngại, con nấu cơm khét ông mắng cả buổi. Suốt ngày ông cứ lo tiat tốt cho mấy chậu kiểng, mất con cá vàng. Con hỏi: "Ngoại chăm sóc hoài không chán sao?", Ngoại nói " Cây cũng có linh hồn. Con không tin, ghé tai vào nghe thử, có cây nào than buồn, có cây nào thèm nghe Michael Jackson đâu".

Mẹ cười:

- Con vì ông một chút, ông cũng vì con thôi, thử xem.

Dung anh ách lái xe về nhà ngoại, cậu đi để lại chiếc Chaly màu xanh, Dung dùng đi học. Hồi sáng này, ông ngoại dắt xe ra đến cửa Dung hỏi:

- Ngoại định đi đâu

- Ông lên quận một chút.

Dung ngăn:

- Thôi , ngoại già rồi, không nên lái xe , có đi, con chở ông đi.

Ông tỏ vẻ giận, quay quả vào nhà. Ôi, người già sao mà khổ đến vậy.

Thế nghĩa là có hai thế giới ở trong ngôi nhà. Thế giới của ông là mấy ông bạn già, là mấy chồng nhứt báo, là cái radio đâu hồi còn đánh nhau, là trầm tư suy ngẫm, là mảnh sân hoa trái. Thế giới của Dung là tiếng nhạc gào thét xập xnh, là sắc màu xanh đỏ, là quả đất như nằm gọn trong bàn tay. Sáng nó dậy thật sớm để nấu cơm, sau đó đi học, chiều lại học, buổi tối nó vù xe đến bạn chơi hoặc về nhà nghe mấy đĩa em cãi nhau ôm tỏi. Hai thế giới

vừa giành giật vừa hoà tan nhau.

Mặc dầu Dung đang ở trong thế giới của ông, mà không biết mình đang chìm dần vào đấy. Lọt thõm giữa cái sân xanh lá, Dung vẫn buồn. Rảnh rỗi, nó leo lên cây me già ở góc sân, nhấm nháp vị me non. Ông ngoại tặng Dung cái chậu sứ trắng nó trồng vào đấy một cây mai. Lây ngày quên bẵng, nhìn lại thấy cây mai đã lớn từ hồi nào, mượt mà những là Dung cảm thấy vui vui. Hôm bữa Dung nói với ông:

- Sao ông Chín bên nhà rủ ngoại đi tham gia câu lạc bộ gì đó, ngoại không đi?

Ông nhìn Dung thật lâu" Ngoại sợ con ở nhà một mình buồn".

Dung chột dạ, "Có bao giờ đi chơi mà mình nghĩ tới ông không"

Mưa thì ông ghé vào phòng

- con khỏi phải nấu cơm, lo mà ôn thi, ngoại ra quán ăn cũng được.

Dung mừng rỡ, gạt đầu, lòng thầm toan tính. "Chuyện này chẳng nói cho mẹ hay kéo mẹ mắng" Bẵng mấy hôm, bọn chèo kéo "Ôn bài mệt thấy mồ, xả hơi một bữa" Nhảy nhót ca múa một hồi, cuộc chơi nhạt dần, Dung cong cổ húp bún, ngán quá, liền vội về nhà "Nấu cơm ó bao lâu...tại mình lười thôi". Có những sự thay đổi Dung không thể ngờ được. Bây giờ mỗi đêm D trở mình nghe ông ngoại ho khúc khắc. Nghe cây mai nhỏ nứt mình, nảy chồi Dung ngiên hương trầm tới tới ông thấp lên bàn thờ bà ngoại. Lắm khi lũe em Dung sang, chúng nó phá phách quậy tung cả lên, Dung mắng, chúng nó trề môi "Chị hai khó như một bà già", D giật mình. Có lẽ quen với cái tĩnh lặng trong sân mà mỗi chiều D giúp ông tưới cây, cái khoảng không xanh lục lộng trong khối bụi, đâu đó, trên tàng me già, dăm chú chim hót líu lo Dung quen dáng ông ngoại với mái tóc bạc (may sis and bro doc co hieu ko vay, sao ma kho hieu wa, type nguyen van do, tai thay dẫu tùm lum wa....), với đôi mắt hờm, cái cằm vuông, quen mỗi tháng một lần cộc cạo lên phường

lượng hưu. Có một điều Dung ngày càng nhận ra tiếng ho của ông ngày càng khô và rời rạc như lời kêu cứu. Chủ nhật Dung cầm cốc lau chùi bên dàn karaoke phủ bụi, ông đứng lên nheo mắt:

- Sao con không hát, con hát rất hay mà.- Dung thoáng ngỡ ngàng, nó hỏi:

- Ngoại có thích nghe không?

Rồi mở máy. Hôm ấy Dung rất vui, lần đầu tiên nó hát cho riêng ông nghe và quan trọng nhất là ông đã ngồi lại đấy, gật gù.

Ngày 18 tháng 12, Dung mở tờ lịch mới, hôm nay là sinh nhật của nó. Hôm qua, mẹ cho Dung một món tiền kha khá, bọn bạn reo lên inh ỏi “Party nghe Dung, làm xôm tụ, tụi này kéo lại “Dung nói với ông, ông gật đầu/

- Ừ thì sinh nhật mà, con có mua bánh kem chưa? Ông biết làm đấy.

Dung tròn mắt:

- Thật ư?

Ông khẽ cốc đầu nó.

- Đừng có khinh ngoại.

Nói rồi hai ông cháu lăn vào khuấy bột, trộn sữa. Tay ông nhẹ nhàng, nắm nót mười tám nụ hồng trên mặt bán Dung thơm thềm mãi. Buổi sinh nhật thật rôm rả, bọn Dung khiêu vũ với nhau ông ngoại cũng nhảy, ông mặc chiếc áo màu xanh thắt nơ hoa rất đẹp. Lúc ông nắm tay nó, nhạc dạo bài Tango “Xa vắng”.

Dung ngạc nhiên và buồn cười đến nỗi giẫm lên cả chân ông. Bọn bạn reo ầm lên, chúng khen bánh kem ngon, khen ông nhảy giỏi, Dung hãnh diện lắm, nói băng quơ.

- Ông học ở đâu vậy?

- Ở câu lạc bộ. – Ông cười

Dung nghĩ bụng, mình phải đến đó một phen. Tàn tiệc dung tắt tả đi mua thuốc, ở trong phòng ông đang ho càn cạch. Nó thấy thương ông quá. Lúc

đem thuốc vào phòng, ông kể:

- Hồi ngoại ở Trường Sơn, ngoại có cậu lính hát rất hay, bọn ngoại đi săn nai về liên hoan khi về đến, cậu ấy chết trên tay ngoại bởi cơn sốt rét rừng, lúc ấy cậu ta vừa tròn mười chín.

Dung hoảng hốt:

- Thật ư?

Dung thoro ông đến câu lạc bộ, không như Dung nghĩ, ở đó cũng có tiếng nhạc dịu dặt, tiếng cười nói lao xao Dung thơ thẩn, quần quanh ngóng những chuyện không phải của mình

- Lúc này ông ăn được không?

- Yếu lắm rồi, ăn cơm mà nhạt như nhai giẻ rách, khéo năm nữa tôi chẳng đến được đâu.

Có tiếng đàn bà cười khanh khách.

- Ôi, bà nhuộm tóc đấy à? Bà đi đâu mà lâu lắm chẳng gặp.

- Tôi đi học Anh ngữ đêm, bọn trẻ tóc còn xanh mà cứ đi chơi luôn, bà ạ.

- Ủ nghĩ mà tủi, tôi gò lưng may cho con cháu một cái áo, nhưng nó bảo khó coi lắm. Chắc mắt tôi mờ rồi.

Dung nín lặng. Ra về:

- Hôm nay ngoại nhất định chở con về nhà.

Ngoại cười, dưới ánh đèn, mắt ông cũng cười.

Hết mùa me dốt, ông cháu Dung nhất là mai đón Tết. Cậu gửi thư và quà về.

Ông ôm chầm lấy thư bảo Dung.

- Con đọc ngoại nghe.

Dung đọc một lèo, lúc ngược lên đã thấy mắt ông đỏ rung. Ông đến bàn thờ bà, đốt nén hương, mùi trầm ngào ngạt, Dung hỏi:

- Ngoại thương cậu như vậy, sao không theo cậu?

Ông triu mến:

- Ngoại muốn mỗi năm cùng con đón giao thừa và nghe con hát.

Tháng 12/1996